

сказание, е извѣстенъ и по старовременните рж-кописи отъ 15—16-яты вѣкъ.

Статията захваща разказътъ си още до сѣтворението на свѣтътъ, когото „бысть Господь Саваотъ въ трѣхъ каморѣхъ, на воздухѣ, въ лѣпотѣ, безначальный царь невѣдомыя тайны“ . . . „Тогда бысть свѣтъ отъ лица Господа Саваота семидесяти седмерицею свѣтлѣе свѣта сего; ризы его были бѣлѣе снѣгу, свѣтозарнѣе солнца“. Послѣ това са опредѣлява св. троица. Свѣтътъ още не сѣществоваль: „не было тогда ни небо, ни земли, ни моря, ни ангель, ни архангель, ни херувимъ, ни серафимъ, ни рѣкъ, ни озеръ, ни кладезь, ни источникъ, ни человекъ, ни горницъ, ни холмовъ, ни облакъ, ни звѣздъ, ни свѣту, ни звѣрей, ни птицъ, ни вѣтру, ни зари: егда была тьма, и не бысть тогда ни дней, ни ночей“ Послѣ предисловието слѣдува историята на творението. „Рѣче Господь: буди небо по хрусталу на воздухѣ сотворено, и буди заря, и облако, и звѣзды, и облаки, и вѣтры дунувъ (духналь) изъ нѣдръ своихъ, и рай насади на востоцѣ, и востокъ, и западъ, и сѣверъ, и югъ, — а Богъ сидить на востоцѣ, въ вельлѣпотѣ превысренней славы своея, и семь небесъ словомъ своимъ сотвориль Господь; а мразъ отъ лица Господня, а громъ — гласъ Господень, въ колесницѣ огненной утверждень; а молния — слово Господне, изъ устъ Божиихъ исходить; а солнце — внутренняя ризы Господни“.

Послѣ това богъ сѣздалъ множество стѣлбове изъ воздухътъ, и тие стѣлбове, които стоѣле неподвижно, биле свѣзани отъ началото на вѣкътъ, „а на томъ столпѣ камень неподвиженъ“, послѣ